

๕๖

ผู้อยู่ปรโลกรรณนบุญอย่างยิ่ง

เมื่อเราทำบุญแล้วอุทิศส่วนกุศลไปให้หมู่ญาติที่ละโลกไปแล้ว
หมู่ญาติเขาก็กะอนุโมทนาสาธุการ เมื่ออนุโมทนาสาธุการแล้ว
จากทุกข์มากก็ทุกข์น้อย ทุกข์น้อยก็พ้นทุกข์
สุขน้อยก็สุขมาก สุขมากแล้วก็มากขึ้นไปเรื่อย ๆ

ญาติที่ละโลกไปแล้ว เมื่อพ้นทุกข์และมีสุขด้วยบุญที่เราอุทิศไปให้
เขาจะอนุโมทนาขอบคุณด้วยความซาบซึ้ง
พวกที่พ้นจากอบายก็จะดีใจมากเป็นพิเศษ
จะตื่นเต้นตอกดีใจจนออกนอกหน้า
ส่วนที่อยู่ในสุคติภพก็จะมีอาการปลื้มใจอย่างสงบเสงี่ยมสง่างาม
อาการก็จะแตกต่างกันไป
ส่วนผู้ที่ยังต้องเสวยวิบากเป็นสัตว์เดรัจฉานอยู่ก็ต้องรอคอยจังหวะ
แต่ก็ได้ลดหย่อนกระแสวิบากกรรม
จากที่จะต้องใช้กรรมจำนวนมากชาติก็ลดหย่อนลงมา

ผู้ที่อยู่ในปรโลกมีความปรารถนาบุญอย่างยิ่ง
เพราะบุญเป็นทุกสิ่งในปรโลก
เนื่องจากชีวิตในปรโลกไม่มีการทำกิจแบบมนุษย์
ไม่ต้องทำมาหากิน ไม่มีการค้าขาย
ไม่มีการทำไร่ ทำนา ทำสวน
เป็นอยู่ได้ด้วยบุญและบาปที่กระทำไว้ตอนเป็นมนุษย์
เมื่อผู้มีชีวิตอยู่อุทิศส่วนกุศลไปให้
ก็จะตรงกับที่ผู้รับปรารถนาและก็ได้ด้วย

และเนื่องจากเขาได้ไปเห็นผลแห่งการกระทำแล้ว
เขาจะตั้งจิตอธิษฐานให้เราสั่งสมแต่กุศลกรรมตลอดชีวิต
ให้เราเป็นผู้ไม่ประมาทในการสั่งสมบุญ
ให้ทำทาน ไม่ให้มีความตระหนี่ ไม่หวงแหนทรัพย์ที่ได้มา
แล้วอำนวยการให้เราเจริญรุ่งเรืองในการประกอบสัมมาอาชีพะ
ให้อยู่เย็นเป็นสุข ต่างก็มีความปรารถนาดีซึ่งกันและกันอย่างนี้

๖ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

